

Z. S.

Izba warszawska

Palestra 26/6-7(294-295), 124-125

1982

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ków Rady była wspólna wizytacja zespołów adwokackich w Kolbuszowej, Tarnobrzegu, w obu zespołach w Sandomierzu oraz w obu zespołach w Mielcu. Wizytacja dokonana została w dniu 11 stycznia br. przez dziekana Rady adw. dra Wiesława Grzegorzycyka i wicedziekana adw. Mieczysława Cincię. Miała ona szczególny charakter, albowiem niezależnie od wizytowanych zespołów i prowadzonych rozmów z kierownikami i członkami tych zespołów odbyły się także spotkania z prezesami terenowych Sądów Rejonowych oraz z prezesami Sądów Wojewódzkich działających na terenie Izby. Tego rodzaju kontakty, a w szczególności wzajemna wymiana uwag, wprowadziła odpowiedni klimat do współpracy między kierownictwem sądów a adwokatami tych regionów, a jednocześnie pozwoliła na właściwą ocenę działalności członków naszej Izby. Tradycyjnie współpraca ta układała się dobrze. Właściwa postawa adwokatury województwa tarnobrzesckiego, rzeszowskiego i krośnieńskiego stanowi dobrą wizytówkę dla pracy zawodowej i społecznej adwokatów.

Zespoły adwokackie w województwie przemyskim wizytował w tym samym czasie członek Rady sekretarz adw. dr Piotr Blajer, którego ocena i sprawozdanie złożone Radzie wskazują jednoznacznie na celowość podjętej inicjatywy utrzymywania żywych kontaktów przez Radę z członkami Izby.

3. Wzmoczona działalność socalna Rady. W związku z tru-

dną sytuacją zaopatrzeniową na rynku Rada Adwokacka podjęła cenną inicjatywę uzyskania dodatkowych przydziałów niektórych towarów dla członków Izby.

Rada uzyskała więc dodatkowe przydziały środków piorących i czyszczących, herbaty, a nadto talony na benzynę, co spotkało się z powszechnym uznaniem ze strony naszych kolegów. Jednocześnie wzmocniono pomoc dla najbardziej potrzebujących adwokatów emerytów i rencistów, wdów i sierot po adwokatach — członkach Izby.

Wypłacono liczne dodatkowe zapomogi dla wszystkich potrzebujących, przy czym akcją tą objęto wszystkich członków naszej Izby. Bardzo aktywnie w tym czasie działała Komisja Funduszu Wzajemnej Pomocy.

W związku z możliwością uzyskania dotacji z funduszy przyznanych przez adwokatów austriacką przedstawiono Naczelnej Radzie Adwokackiej odpowiednie listy i wykazy adwokatów emerytów i rencistów, wdów i sierot oraz członków ich rodzin w celu objęcia ich pomocą.

Niezależnie od działalności samej Rady kierownicy zespołów naszej Izby oraz opiekunowie tych zespołów zobowiązani zostali do otoczenia szczególną opieką rodzin adwokackich potrzebujących pomocy, zamieszkujących na terenie działania poszczególnych zespołów.

adw. M.Cincio

Izba warszawska

Adw. Władysław Szczyciński.

Dnia 15 września 1981 r., po długiej chorobie, zmarł w Warszawie adw. Władysław Szczyciński. Urodził się 4.VI.1895 roku. Wydział Prawa Uniwersytetu Warszawskiego ukończył w 1923 r., a aplikację sądową odbywał w latach 1924 — 1928, po czym pełnił obowiązki podprokuratora, wiceprokuratora i pro-

kuratora Sądu Okręgowego w Katowicach i Płocku (do 1.IX.1939 r.). W latach 1944 — 1946 był prokuratorem Naczelnej Prokuratury Wojskowej w stopniu podpułkownika.

Kol.Szczyciński brał udział w I wojnie światowej jako oficer polski w armii gen. Dowbór-Muśnickiego, a potem w kampanii wrześniowej 1939 r. Był

odznaczony Krzyżem „Virtuti Militari V kl”

Wpis na listę adwokatów z siedzibą w Warszawie uzyskał na podstawie uchwały Rady Adwokackiej w Warszawie w dniu 25.IV.1946 r.

Niesłusznie skreślony z listy adwokatów orzeczeniem komisji weryfikacyjnej z dnia 9.I.1952 r., został następnie zrehabilitowany na wniosek komisji rehabilitacyjnej i odzyskał wpis na listę adwokacką dn.8.II.1957 r. Był członkiem Zespołu Adwokackiego Nr 30 w Warszawie. W związku z pogarszającym się stanem zdrowia adw. W. Szczyń-

ski zaprzestał wykonywania zawodu adwokata i przeszedł na rentę w 1967 r.

Poważna choroba nabyta podczas obu wojen światowych odsunęła go od wykonywania zawodu i od czynnego udziału w życiu środowiska adwokackiego. W pamięci jednak tych adwokatów, z którymi dzielił trudy i zaszczyty pracy obrończej, pozostanie jako adwokat o dużej wiedzy prawniczej, znacznym doświadczeniu w prowadzeniu spraw karnych oraz jako człowiek o nieposzlakowanej czci i wyjątkowejowości charakteru.

Z.S.

ADWOKATURA ZA GRANICĄ

HANS BREITBARTH

Zastępca Ministra Sprawiedliwości NRD

KOLEGIA ADWOKATÓW (ZESPOŁY ADWOKACKIE) — FORMA DZIAŁALNOŚCI ADWOKACKIEJ ODPOWIEDNIA W SOCJALIZMIE

Poniżej zamieszczamy w tłumaczeniu na język polski treść artykułu ogłoszonego w czasopiśmie „Neue Justiz” nr 3 z 1981 r.

Ustawa z dnia 17 grudnia 1980 r. o zespołach adwokackich Niemieckiej Republiki Demokratycznej (Dz. U. NRD I 1981, Nr 1, str 1), która weszła w życie z dniem 1 marca 1981 r., zapoczątkowała nowy rozdział w rozwoju i działalności zespołów adwokackich. Jest ona wynikiem „ustalonej przez IX Zjazd Partii SED — Zjednoczonej Partii Socjalistycznej Niemiec — politycznej linii planowej rozbudowy naszego porządku prawnego, odpowiednio do stopnia dojrzałości socjalistycznego społeczeństwa i zapewnienia praworządności.”

Ustawa zawiera zasadnicze postanowienia o odpowiedzialności i zadaniach zespołów adwokackich i ich członków przy kształtowaniu rozwiniętego socjalistycznego społeczeństwa i umacniania trwałą przynależność zespołów, a tym samym adwokatów do naszego porządku prawnego. Tak jak działalność sądów, prokuratury i państwowych notariatów, obecnie również działalność członków zespołów adwokackich jest uregulowana ustawą. Świadczy to o tym, jak duże znaczenie przywiązuje państwo socjalistyczne do zespołów i działalności ich członków. Skonkretyzowanie ustawy nastąpiło we wzorcowym statucie zespołów adwokackich Niemieckiej Republiki Demokratycznej z 17 grudnia 1980 r. (Dz. U. NRD Nr 1, str. 4), który wszedł w życie 1 marca 1981 r.